

очи — не за себе си, а за тѣхнитѣ грѣхове. Свързаха ржцетѣ Му, поведоха Го на сждѣ, като престѣпникъ, опасенъ за народъ и царщина.

Сждиха Го и осждиха — да погине!

— Разпни го! — крещѣше навънъ народѣтъ. — Разпни го!

Сщиятъ народъ, който вчера Му пѣеше хвалебни словословия; народѣтъ, за когото Той пролѣ сълзи въ онази нощ!

Слушаше ги, гледаше ги кротко Праведникѣтъ, а бледнитѣ Му устни шепнѣха:

— Прости имъ, Господи, тѣ не знаятъ какво говорятъ! Прости!

Положиха тръненъ вѣнецъ на челото Му. Раздраха бедняшката Му дреха, биха Го и ругаха.

На другия день Го повлѣкоха къмъ стрѣмната Голгота. Босъ бѣше Той и гологлавъ, изнуренъ и немощенъ. Тежкиятъ кръстъ премазваше слабата Му земна плѣтъ. Подигравкитѣ раняваха сърдцето Му.

По пжтя, одето премина, върху земята капѣха червени капки кръвъ отъ ранитѣ Му, а отъ синитѣ очи — жежки сълзи.

Когото обвисна на кръста

главата Му, тѣлпата се заливаше отъ смѣхъ.

— Царю Юдейски! Царю Юдейски! — крещѣха тѣ. — Ако наистина ти си синъ Божи, слѣзъ отъ кръста и освободи прикованитѣ отъ дѣсна-та Ти и лѣва страна!

Студени бѣха човѣшкитѣ сърдца, жестоки и безъ милостъ. Пожали Го само земята, пожали Го синѣто небе. Спущаха се черни облаци надъ Голгота. Когато Той предаде душа, грѣмъ огласи небесата, затресе се майката земя и молнии ослѣпиха невѣрницитѣ...

